

de længst vækkende Beleiringskanoner i de forskellige fremmede Hæere, og man er kommen til den Konklusion, at den største Bombardementsafstand, som der i Virkeligheden kan regnes med, er 12,000 Alen — ganske saaledes, som jeg angav det ifjor. Grunden dertil er, at 12,000 Alen er den største Afstand, hvorpaa de lange Beleiringskanoner kunne udholde en fortsat Skydning. Kommissionen fører dertil, at da de lange Kanoner dels ere af forholdsvis mindre Kaliber, dels ere til Stede i et forholdsvis mindre Antal i Beleiringsparkeerne, vil man ikke vel kunne holde et Bombardement, som blev udført med disse alene, for virksomt, og den siger derfor, at 9,000 Alen i Virkeligheden maa siges at være Grændsen for et meget virksomt Bombardement. Det skal jeg ikke komme videre ind paa, men blot holde mig til, at Kommissionens Udtalelse altsaa er den, at Grændsen for et virkelig Bombardement maa sættes til 12,000 Alen. Kommissionen udtaler sig saaledes: „Sammenholdes de her givne Oplysninger om Fæstningsværternes Veligheden med de tidligere almindelige Udtalelser, synes de i Forslaget af 1881 optagne Værker i det Hele taget at være rigelig langt fremskudte for at sikre Kjøbenhavn indenfor de ovennævnte Grændser mod et virksomt Bombardement“. Den tilføjer, at denne Anstuelse bekræftes ogsaa, naar man ser hen til dels, hvad nyere Militærforfattere have udtalt, dels til den Afstand, hvori den hbre Befæstningslinie er draget i forskellige nye Befæstninger. Den Grændse, som der ved Kjøbenhavn er Tale om at bestytte, er en Linie, som gaar fra Frederiksholm ved Kalvebodstrand over Carlsberg, langs Pilealleen og Falkoneralleen til Blunds Mølle, og derfra til ny Kalkbrænderi. Særlig fører Kommissionen til: „I Hensyn til de ovenfor fremførte Udtalelser er Kommissionen altsaa af den Mening, at de af Ministeriet foreslaaede Befæstningsanlæg om Kjøbenhavn mod Landsiden, giver en Sikkring mod Bombardement, der er mere end tilstrækkelig for Tiden og i alt Fald tilstrækkelig for den overfluelige Fremtid“. — Et Punkt af en noget mindre Betydning, som der ogsaa var nogen Uenighed om her ifjor, var Spørgsmaalet om Amagers Befæstning. Der har et Mindretal i Kommissionen, bestaaende af 1 Medlem, ment, at det vilde være rigtig at anlægge en ny Enceinte, medens Kommissionens øvrige 9 Medlemmer derimod have ment, at man i saa Henseende kunde holde sig til, hvad der oprindelig var foreslaaet,

og endogsaa udtalt som deres Mening, at man var bedre tjent med Christianshavns Vold end med en ny Enceinte. — Med Hensyn til Oversvømmelserne, som ligeledes bleve omtalte ifjor, udtaler Kommissionen: „Af Hensyn hertil“ — nemlig af de Grunde, som Kommissionen har udvirket — „finder Kommissionen ikke at der er tilstrækkelig Anledning til ved meget kostbare Anlæg at bøde paa den Ulempe, som en Tilfrysning af Oversvømmelserne og de vaade Grave mulig kan medføre“, og den henviser i saa Henseende til Holland, hvor man fuldt saa meget maa frygte et Vinterfelttog og dog har baseret Forsvaret paa Oversvømmelser og vaade Grave. — Dernæst omhandler Kommissionen Spørgsmaalet om Rydninger og Sløifninger foran Værker, og hvad dermed staar i Forbindelse: Tilvebringelsen af et Demarkationsterrain. Dette tager Kommissionen overmaade grundig under Behandling, viser, hvad der taler for saadanne Sløifninger, men fremhæver ogsaa, at det kun er til en vis Grad at de ere ønskelige, idet Forsvaret af nyere Fæstninger netop lægger Vægt paa at bevare Forterrainet saa længe som mulig. Ligeledes anføres, hvad der i saa Henseende er gjort i andre Lande. Dernæst undersøges for de forskellige Dele af Landbefæstningen, hvad det vilde være rigtig at rydde, og Kommissionen udtaler, at det er uønskeligt, at der her ikke er Tale om at ødelægge store Værdier paa Forhaand, hvorved maa forstås „for Fjendens Ankomst foran Fæstningen“, og at øvrige Rydnings- og Sløifningsarbejder ikke ere bethydligere, end at de maa kunne udføres inden Fjendens Etablering foran Fæstningen. Med Hensyn til Tilvebringelsen af et Demarkationsterrain udtaler Kommissionen sig saaledes: „Spølgte Ovenstaaende formener Kommissionen altsaa, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til at have noget Demarkationsterrain ved den foreslaaede Befæstning, men hvis man forlanger dette og, vil give en meget rigelig Erstatning for Vægningen af en Servitut paa de Arealer, hvorom der i det Hele taget kan være Tale, vil Udgiften herved andrage ca. 700,000 Kr.“ Det er altsaa ikke noget ubethydligt Beløb, men det er langt fra et saadant Beløb, som blev nævnt her i Fjor; forøvrigt mener Kommissionen, at der ikke vilde være tilstrækkelig Anledning til at gaa til en saadan Udgift. Der var et Spørgsmaal, der ogsaa blev berørt i Fjor, nemlig det foreslaaede Skuds og Ammunitionsbehovet. Angaaende dette Punkt udtaler Kommissionen